

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบาย ไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Promotion of Sustainable Ecotourism Through the Implementation of Thailand 4.0 Policy in Kui Buri District, Prachuap Khiri Khan Province

กันทรกร ไตรภพ¹ / วลัยพร ชินศรี²

Kantarakon Tripop¹/ Walaiporn Chinnasri²

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด

¹ Student Master of Public Administration, Stamford International University

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., ที่ปรึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด

² Asst. Prof. Dr., Master of Public Administration, Stamford International University

Corresponding author E-mail: kantarakontripop@gmail.com

(Received: April 24, 2024, 2020; Revised: November 4, 2024; Accepted: December 16, 2024)

บทคัดย่อ

การวิจัยแบบผานวิธีครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาะดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้ประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 2) เปรียบเทียบการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล 3) ศึกษานโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล ต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 4) ศึกษาแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 384 คน และผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 8 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที ความแปรปรวนทางเดียว การถดถอยเชิงพหุคูณ และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการศึกษา พบว่า 1) การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับมาก 2) ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และสถานะสมรสที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนต่างกัน 3) ในภาพรวมของนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านเทคโนโลยี ด้านนวัตกรรม และด้านความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน และด้านการสนับสนุนจากภาครัฐก็มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการส่งเสริม

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรีเช่นกัน และ 4) แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ควรพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวให้หลากหลายมากขึ้น บุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ควรได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้ทุกคนเข้ารับการฝึกอบรม สัมมนาเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: นโยบายไทยแลนด์ 4.0 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Abstract

This mixed-method research aimed to: 1) Study the level of sustainable ecotourism promotion under the application of the Thailand 4.0 policy in Kui Buri District, Prachuap Khiri Khan 2) Compare the promotion of sustainable tourism in Kui Buri District, Prachuap Khiri Khan, classified according to personal characteristics. 3) Study the Thailand 4.0 policy that has a logical relationship to promote sustainable tourism in Kui Buri District, Prachuap Khiri Khan. 4) Study guidelines for promoting sustainable ecotourism according to the Thailand 4.0 policy of Kui Buri District, Prachuap Khiri Khan. The sample group consisted of 384 tourists who visited Kui Buri District, Prachuap Khiri Khan, and 8 key informants. Data were analyzed using percentages, means, and standard deviations. T-test one-way variance Multiple Regression and content analysis Findings: 1) Promoting sustainable ecotourism in Kui Buri District was at a high level. 2) Personal characteristics include age, education level, and different marital status had different opinions on promoting sustainable ecotourism in Kui Buri District. 3) The overall of Thailand 4.0 policy in terms of technology, innovation, and creativity is logically related to the promotion of sustainable ecotourism in Kui Buri District and government support is also logically related to the promotion of sustainable ecotourism in Kui Buri District too. And 4) Guidelines for promoting sustainable ecotourism under the application of the Thailand 4.0 policy, should be developed to be more diverse. Personnel involved in tourism should be supported and encouraged to be related to the government and private and public sectors. Everyone could attend training and a seminar on promoting sustainable tourism.

Keyword: Thailand 4.0 Policy, Ecotourism, Sustainable tourism, Prachuap Khiri Khan

บทนำ

องค์การการท่องเที่ยวแห่งโลกได้ให้คำจำกัดความล่าสุดของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable Tourism) ว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนไม่ใช่เป็นเพียงแค่การท่องเที่ยวขนาดเล็กหรือการตลาดเฉพาะกลุ่ม (Niche tourism segments) โดยทั่วไปการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน หมายถึง การท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญต่อการเสมอภาคระหว่างเศรษฐกิจกับสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงสังคมและวัฒนธรรมของคนทั้งในรุ่นปัจจุบันต่อไปจนถึงคนในอนาคต โดยหลักการและแนวคิดที่สำคัญของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในคำจำกัดความของ WTO ประกอบด้วย 1) การท่องเที่ยวต้องตระหนักและใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์สูงสุด 2) การเคารพสังคม วัฒนธรรม และประเพณีของประชาชนพื้นเมือง รวมไปถึงการรู้จักปรับตัวและเข้าใจถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมและประเพณีของแต่ละชุมชน และ 3) การสร้างความเจริญมั่นคงทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนก่อให้เกิดการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม และทั้งถึงแก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการท่องเที่ยว (Tourism Stakeholder) (องค์การการท่องเที่ยวแห่งโลก (WTO), 2561)

การท่องเที่ยวในปัจจุบันมีการเติบโตและพัฒนาอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ซึ่งในปัจจุบันนี้รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญเป็นอย่างมากในเรื่องของการท่องเที่ยว เพื่อที่จะตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว โดยเน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเพื่อให้สามารถรักษาความมั่นคงของระบบนิเวศ ตลอดจนวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน เพื่อประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต (ธีระ อินทร์เรือง, 2550: 4) ในขณะที่การท่องเที่ยวนับได้ว่าเป็นการสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ การสร้างอาชีพให้ประชาชนมีรายได้ร่วมทั้งการสร้างมูลค่าที่สูงเป็นอันดับต้น ๆ ให้กับประเทศ ยุทธการ ไวยอาภา และคณะ (2560: 13) กล่าวว่า การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนเป็นการท่องเที่ยวที่มีการพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่นในปัจจุบัน โดยมีการปกป้องและสงวนรักษาโอกาสต่าง ๆ ของอนุชนรุ่นหลังด้วยการท่องเที่ยวนี้ มีความหมายรวมถึงการจัดการทรัพยากรเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม และความงามทางสุนทรียภาพ ในปัจจุบันการจะพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้ประสบ ความสำเร็จจำเป็นต้องอาศัยการทำงานร่วมกันทุกภาคส่วนเพื่อที่จะรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม และระบบนิเวศน์ด้วย ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชนท้องถิ่น ลดความขัดแย้ง อีกทั้งยังง่ายต่อการช่วยดูแลรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมให้คงอยู่อย่างยั่งยืน ส่งผลให้เกิดผลประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งเป็นการสร้างจิตสำนึกให้ทุกฝ่ายร่วมกันรับผิดชอบต่อระบบนิเวศอย่างยั่งยืน (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548ก: 269) จากความสำคัญของการท่องเที่ยวในแต่ละด้านที่มีความสัมพันธ์ของการปลูกจิตสำนึกให้กับชุมชนและนักท่องเที่ยวได้รับรู้ถึงกระบวนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จึงส่งผลให้เกิดโครงการการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของไทย

ซึ่งแนวคิดไทยแลนด์ 4.0 (Thailand 4.0 Model) เป็นยุทธศาสตร์สำคัญของรัฐบาล พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี เป็นนโยบายที่จะนำพาประเทศก้าวสู่ในเรื่องของการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย ในอดีตที่ผ่านมาประเทศไทยมีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องเริ่มตั้งแต่ยุค 1.0 เป็นยุคเกษตรกรรมจากนั้นกลายเป็นยุค 2.0 ที่มีการนำเครื่องจักรเข้ามาช่วยงานหรือเป็นยุคของอุตสาหกรรมเบา ในขณะที่ยุค 3.0 เป็นยุคอุตสาหกรรมหนักและมีการลงทุนจากต่างชาติเข้ามา แต่อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจในยุค 3.0 ยังมีความเปราะบางต่อสถานการณ์โลก ที่ไม่สามารถนำพาประเทศไปสู่การพัฒนามากขึ้นได้ และประเทศไทยยังไม่สามารถก้าวข้ามความเป็นประเทศรายได้ปานกลางได้ ดังนั้นจึงนำมาสู่ไทยแลนด์ 4.0 ที่เน้นการแก้ปัญหาให้ประเทศหลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลาง จึงต้องพัฒนาโครงสร้างเศรษฐกิจใหม่ ที่เรียกว่า New Economy Model มีการใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่ประชาชนสามารถสร้างรายได้ได้ด้วยตนเอง ต้องมีการปฏิรูปทั้งโครงสร้างในทุกมิติ ไม่ว่าจะเป็น ภาคธุรกิจ การเกษตร การศึกษา และแรงงาน จากระบบเศรษฐกิจที่เน้นการผลิตโดยใช้แรงงาน เครื่องจักร และทรัพยากร เปลี่ยนมาเป็นการผลิตบนฐานความรู้และเทคโนโลยี โดยมีการตั้งสถาบันวิจัยระดับโลกเข้ามาตั้งในประเทศไทย และมีความร่วมมือระหว่างรัฐ เอกชน สถาบันการศึกษา และสถาบันการเงินให้มากขึ้นที่เรียกว่า ประชารัฐ (ไทยรัฐ, 2559) การสร้างแนวคิดไทยแลนด์ 4.0 ที่เป็น Value based Economy นั้น ต้องการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการผลิต เน้นการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าและบริการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างน้อยใน 3 มิติสำคัญ คือ เปลี่ยนจาก “การผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ ไปสู่สินค้าเชิงนวัตกรรม” เปลี่ยนจาก “การขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรม ไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรม” และเปลี่ยนจาก “การเน้นภาคการผลิตสินค้าไปสู่การเน้นภาคบริการมากขึ้น”

กุยบุรีเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เพราะกุยบุรีเป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ อาทิเช่น อุทยานแห่งชาติกุยบุรี หาดสามพระยา จุดชมวิวกาแดง ซึ่งแยกออกมาจากอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ และได้รับจัดตั้งเป็นอำเภอเมื่อ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2506 มีพื้นที่ทั้งหมด 935.4 ตร.กม. (361.2 ตร.ไมล์) และมีประชากรทั้งหมด 45,024 คน อำเภอกุยบุรีตั้งอยู่ทางตอนเหนือของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีอาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองข้างเคียงดังต่อไปนี้ทิศเหนือติดต่อกับอำเภอสามร้อยยอดทิศตะวันออกจรดอ่าวไทยทิศใต้ติดต่อกับอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ ทิศตะวันตกติดต่อกับเขตตะนาวศรี (ประเทศพม่า)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษา การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อนำไปพัฒนาการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน เพื่อให้สอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วให้สามารถอนุรักษ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้นานที่สุด และเสื่อมโทรมช้าที่สุด รวมถึงการสร้างจิตสำนึกในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนเป็นไปตามสภาพ

เศรษฐกิจเทคโนโลยีนวัตกรรมความคิดสร้างสรรค์และการสนับสนุนจากภาครัฐ พร้อมทั้งคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับทรัพยากรการท่องเที่ยวในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้ประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อเปรียบเทียบการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษานโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล ต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
4. เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา
ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยกำหนดตัวแปรตามกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

การวิจัยเชิงปริมาณ (Qualitative Research)

ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ (1) เพศ (2) อายุ (3) ระดับการศึกษา (4) อาชีพ (5) รายได้ (6) สถานภาพ และนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ประกอบด้วย (1) เทคโนโลยี (2) นวัตกรรม (3) ความคิดสร้างสรรค์ (4) การสนับสนุนจากภาครัฐ

มัลคัทส์ คือ การวิจัยเรื่องการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ (1) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (2) บริหารจัดการการท่องเที่ยว (3) ศักยภาพมัลคัทส์และบุคคล (4) ปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว/ทรัพยากร (5) กิจกรรมการท่องเที่ยว

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยเชิงปริมาณ (Qualitative Research)

ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาคือ ประชาชนและนักท่องเที่ยว ที่เคยมาเที่ยวหรือได้รับประโยชน์และผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและประกอบอาชีพอยู่ในอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยมีประชากรที่อาศัยอยู่ในอำเภอกุยบุรีทั้งสิ้นจำนวน 45,024 คน

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบาย ไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

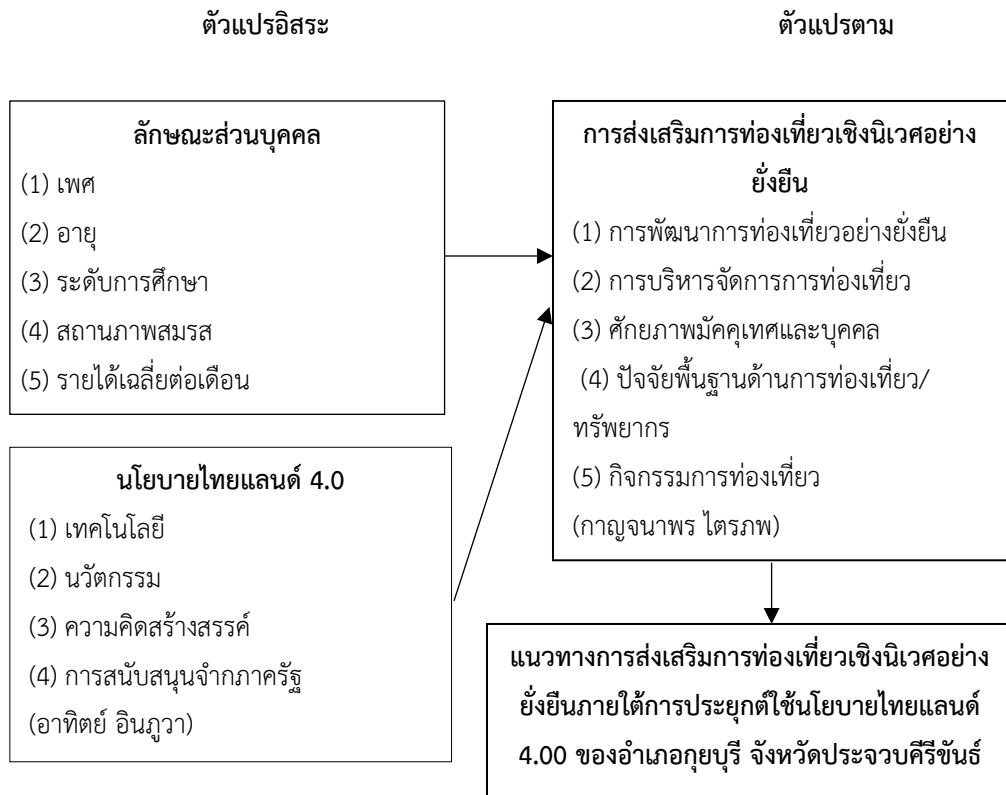
ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) จำนวน 8 คน ได้แก่ เจ้าหน้าที่พนักงานที่คอยดูแลการท่องเที่ยวของอำเภอกุยบุรี จำนวน 2 คน ตัวแทนผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย ผู้ประกอบการโรงแรม/รีสอร์ท จำนวน 1 คน ผู้ประกอบการร้านอาหาร จำนวน 1 คน ชาวบ้านในพื้นที่จำนวน 2 คน และนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 2 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างเป็นเครื่องมือวิจัย ซึ่งเป็นการใช้คำถามปลายเปิดที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถออกความเห็นหรือให้ข้อมูลได้อย่างเปิดกว้าง โดยผู้วิจัยจะสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลโดยแบบสัมภาษณ์จะประกอบด้วยเนื้อหา ดังนี้ แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรีจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย (1) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (2) บริหารจัดการการท่องเที่ยว (3) ศักยภาพมัคคุเทศและบุคคล (4) ปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว/ทรัพยากร (5) กิจกรรมการท่องเที่ยว นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ได้แก่ (1) เทคโนโลยี (2) นวัตกรรม (3) ความคิดสร้างสรรค์ และ (4) การสนับสนุนจากภาครัฐ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติกุยบุรี และหน่วยงานภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ นักท่องเที่ยวที่เคยเดินทางมาท่องเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศภายในอำเภอกุยบุรี และประชาชนที่ประกอบกิจการด้านการท่องเที่ยวภายในชุมชนซึ่งไม่สามารถคาดเดาจำนวนที่แน่นอนกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ Cochran (Cochran, 1953: 178) ในการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

โดยการศึกษาแนวคิดและทฤษฎี จากตารางเอกสารทางวิชาการ และการทบทวนรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อกำหนดขอบเขตของงานวิจัยและสร้างเครื่องมือในการวิจัยให้ครอบคลุมความมุ่งหมายของการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเรื่อง การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย 1) เพศ 2) อายุ 3) สถานภาพ 4) ระดับการศึกษา 5) รายได้ มีจำนวน 5 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ประกอบด้วย 1) ด้านเทคโนโลยี 2) ด้านนวัตกรรม 3) ด้านความคิดสร้างสรรค์ 4) ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐมีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale)

ตอนที่ 3 ข้อมูลการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย 1) การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน 2) การบริหารจัดการการท่องเที่ยว 3) ศักยภาพคักุเทศก์และบุคคล 4) ปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว/ทรัพยากร 5) กิจกรรมการท่องเที่ยว

ตอนที่ 4 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3. การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 การตรวจสอบความถูกต้อง (Correctively) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่แก้ไขเรียบร้อยแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบพิจารณาความถูกต้อง (Correctively) ทางด้านเชิงเนื้อหา รวมถึงภาษา และสำนวนที่ใช้ในแบบสอบถาม

3.2 การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน แล้วนำมาคำนวณหาค่าความเที่ยงตรง (Index of item Objective Congruence: IOC) ได้เท่ากับ 0.97 ซึ่งถือเป็นที่ยอมรับในงานวิจัย

3.3 การทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Try-Out) กับบุคคลที่มีลักษณะเช่นเดียวกันกับประชากรและไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย โดยกลุ่มบุคคลที่ทดลองใช้แบบสอบถามครั้งนี้เป็น ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในอำเภอกุยบุรีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการคำนวณหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบสอบถามในภาพรวมทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่น 0.907 ซึ่งเป็นที่ยอมรับในงานวิจัย

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลโดยใช้การเก็บข้อมูล ดังนี้

4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้ เป็นการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างในรูปแบบของ Google Form โดยนำ QR Code ไปไว้ตามสถานที่ท่องเที่ยวและที่พักในเขตอำเภออุบลบุรี เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 384 ชุด กับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในอำเภออุบลบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในปี 2566 และผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม มาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติและวิเคราะห์เนื้อหาต่อไป

4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร หนังสือ ตำราทางวิชาการต่าง ๆ สถิติ หรือทะเบียนของหน่วยงาน แหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต โดยทำการศึกษาจากทฤษฎีที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ผลจากงานวิจัย และสิ่งตีพิมพ์ ทั้งใน และต่างประเทศ

4.3 รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมด ตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

1) เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วยการหาความถี่ และค่าร้อยละ
2) ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ประกอบด้วย (1) ด้านเทคโนโลยี (2) ด้านนวัตกรรม (3) ด้านความคิดสร้างสรรค์ (4) ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) วิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3) วิเคราะห์ตอนที่ 3 ข้อมูลการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย (1) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (2) การบริหารจัดการการท่องเที่ยว (3) ศักยภาพมัคคุเทศก์และบุคคล (4) ปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว/ทรัพยากร (5) กิจกรรมการท่องเที่ยว มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) วิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4) เป็นข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างอิสระ เกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาแจกแจงและเรียบเรียงให้เห็นถึงประเด็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภออุบลบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

5.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)

1) ทดสอบสมมุติฐานที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ต่างกัน โดยใช้สถิติ t-test สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระที่มี 2 กลุ่ม และใช้สถิติ one-way ANOVA สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระที่มี 3 กลุ่มขึ้นไป และหากพบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จะทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการ LSD (Least Significant Difference Test)

2) ทดสอบสมมุติฐานที่ 2 นโยบายไทยแลนด์ 4.0 มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multi Linear Regression Analysis) และทดสอบความเป็นอิสระกันของความคลาดเคลื่อน คือ Durbin-Watson ซึ่งมีค่าเท่ากับ $1.5 \leq \text{Durbin-Watson} \leq 2.5$

การวิจัยเชิงคุณภาพ

1. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) จำนวน 8 คน ได้แก่ เจ้าหน้าที่พนักงานที่คอยดูแลการท่องเที่ยวของอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 2 คน ตัวแทนผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วยผู้ประกอบการโรงแรม/รีสอร์ท จำนวน 1 คน ผู้ประกอบการร้านอาหาร จำนวน 1 คน ชาวบ้านในพื้นที่ จำนวน 2 คน และนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 2 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างเป็นเครื่องมือวิจัย ซึ่งเป็นการใช้คำถามปลายเปิดที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถออกความเห็นหรือให้ข้อมูลได้อย่างเปิดกว้าง โดยแบบสัมภาษณ์ จะประกอบด้วยเนื้อหา ดังนี้แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย (1) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (2) บริหารจัดการการท่องเที่ยว (3) ศักยภาพมัคคุเทศก์และบุคคล (4) ปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว/ทรัพยากร (5) กิจกรรมการท่องเที่ยว นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ได้แก่ (1) เทคโนโลยี (2) นวัตกรรม (3) ความคิดสร้างสรรค์ และ (4) การสนับสนุนจากภาครัฐ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 8 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการและสามารถตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัยได้ สำหรับการจัดการข้อมูล ได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มาถอดคำสัมภาษณ์ เรียบเรียงข้อมูลเพื่อจะได้นำไปวิเคราะห์ต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยการตีความจากข้อมูลเบื้องต้น ให้เป็นข้อมูลที่สื่อความหมายของผู้ให้ข้อมูลด้วยการแยกประเภทและการลดทอนข้อมูลเพื่อจัดเป็นหมวดหมู่เพื่อนำมาตีความและสร้างข้อสรุป

สรุปผลการวิจัย

1. ระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้ประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภออุบลบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.35) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีการส่งเสริมอยู่ในระดับมากที่สุดข้อและอยู่ในระดับมาก 4 ข้อ เรียงตามลำดับ ดังนี้ ปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว/ทรัพยากร มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.50) กิจกรรมการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.11$, S.D. = 0.52) การบริหารจัดการการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.07$, S.D. = 0.49) ศักยภาพมัคคุเทศก์และบุคคล ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = 0.50) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.52)

2. เปรียบเทียบการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้	Sig.	ผลการทดสอบ
เพศ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่ต่างกัน	One way ANOVA	0.083	ปฏิเสธ
อายุ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ต่างกัน	One way ANOVA	0.00	ยอมรับ

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้	Sig.	ผลการทดสอบ
ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ต่างกัน	One way ANOVA	0.011	ยอมรับ
สถานสมรส ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ต่างกัน	One way ANOVA	0.002	ยอมรับ
รายได้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่ต่างกัน	One way ANOVA	0.070	ปฏิเสธ

ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพสมรส ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05

3. นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตารางที่ 2 นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

นโยบายไทยแลนด์ 4.0	การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์					
	การพัฒนา	บริหาร	ศักยภาพ	ปัจจัยพื้นฐาน	กิจกรรม	ภาพรวม
	การ	จัดการ	มัคคุเทศก์	ด้านการ	การ	
	ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	การท่องเที่ยว	และบุคคล	ท่องเที่ยวทรัพยากร	ท่องเที่ยว	
1. เทคโนโลยี	0.238**	-	0.127*	0.151*	-	0.196***
2. นวัตกรรม	0.175**	0.194***	0.152**	-	0.159**	0.209***
3. ความคิดสร้างสรรค์	0.151**	0.248***	0.164**	0.111*	0.233***	0.260***
4. การสนับสนุนจากภาครัฐ	0.178**	0.185**	0.149*	-	-	0.160**

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05, **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01, ***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ในภาพรวม ด้านเทคโนโลยี ด้านนวัตกรรม และด้านความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภออุบลูรี จังหวัด

ประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สามารถแยกเป็นรายด้านได้ดังนี้

3.1 ด้านเทคโนโลยี พบว่า นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ส่วนด้านศักยภาพมัคคุเทศก์และบุคคล และด้านปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว/ทรัพยากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 ด้านนวัตกรรม พบว่า นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านนวัตกรรม มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านบริหารจัดการการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ส่วนด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านศักยภาพมัคคุเทศก์และบุคคล และด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3.3 ด้านความคิดสร้างสรรค์ พบว่า นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านบริหารจัดการการท่องเที่ยว และด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และด้านปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว/ทรัพยากร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.4 ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ พบว่า นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และด้านศักยภาพมัคคุเทศก์และบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

4.1 ด้านเทคโนโลยี พบว่า การใช้เทคโนโลยีใหม่ ด้านเทคโนโลยี จากการสัมภาษณ์นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านเทคโนโลยีพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่านโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านเทคโนโลยีมีผลต่อแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน กล่าวคือ การใช้เทคโนโลยีใหม่ทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพและรวดเร็วมากขึ้น รวมทั้งยังเป็นการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวทั้งในส่วนของการสืบค้าบริการข้อมูลข่าวสารฐานข้อมูลต่าง ๆ ในส่วนของที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภอกุยบุรีพบว่า ด้านการชำระเงินเกิดความขัดข้อง นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่พกเงินสด เป็นสังคมไร้เงินสด ควรมีช่องทางชำระเงินที่หลากหลายอย่างเช่น การใช้ QR Code payment ง่ายสะดวก และประหยัดเวลาขึ้น

4.2 ด้านนวัตกรรม พบว่า การใช้นวัตกรรม ด้านนวัตกรรม จากการสัมภาษณ์นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านนวัตกรรมพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่านโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านนวัตกรรมมีผลต่อแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 กล่าวคือ ธุรกิจหรือกิจการเกิดความรวดเร็ว มีการพัฒนาสื่อโซเชียลมีเดียให้ทันสมัย และนักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย การพัฒนาด้านนวัตกรรมจะช่วยให้ได้รับการยอมรับในเรื่องของการตอบสนองต่อคุณภาพโดยพัฒนาต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่ให้มีความแปลกใหม่น่าสนใจ และดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาใช้บริการ หรือเดินทางท่องเที่ยวได้ง่ายสะดวกมากยิ่งขึ้น

4.3 ด้านความคิดสร้างสรรค์ พบว่า ความคิดสร้างสรรค์ ด้านความคิดสร้างสรรค์จากการสัมภาษณ์นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านความคิดสร้างสรรค์พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่านโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านความคิดสร้างสรรค์มีผลต่อแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 กล่าวคือ เป็นการต่อยอดในสิ่งที่มีอยู่เดิมในชุมชนให้มีความน่าสนใจแปลกใหม่ และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้า โดยคำนึงถึงความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมดังนั้นความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นการสร้างความโดดเด่นให้กับการท่องเที่ยว รวมทั้งเป็นการประชาสัมพันธ์ข้อมูลการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวให้สนใจ และดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเที่ยวในอำเภออุบลูบุรีมากขึ้นจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างสร้างสรรค์และยั่งยืน

4.4 ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ พบว่า การสนับสนุนจากภาครัฐ ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐจากการสัมภาษณ์นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่านโยบายไทยแลนด์ 4.0 ด้าน การสนับสนุนจากภาครัฐมีผลต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 กล่าวคือ การพัฒนาการท่องเที่ยวต้องมีแรงขับเคลื่อนในการบริหารจัดการการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในด้านคน วัสดุ เงินทุน และมีการพัฒนาทักษะการสื่อสารที่จำเป็นอย่างชัดเจน ในส่วนของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภออุบลูบุรี พบว่า หน่วยงานจากภาครัฐยังมีความล่าช้า ไม่ทันสมัย โดยเฉพาะด้านบุคคล เจ้าหน้าที่บางท่านยังไม่สามารถตอบคำถามเบื้องต้นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวทราบได้

สรุปผลการสัมภาษณ์นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ทั้ง 4 ด้าน พบว่า 1) ด้านเทคโนโลยี มีบทบาทสำคัญ ทำให้งานมีประสิทธิภาพและรวดเร็วมากขึ้น รวมทั้งยังอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในส่วนของการสืบค้าบริการข้อมูลข่าวสาร 2) ด้านนวัตกรรม การพัฒนานวัตกรรมจะช่วยให้ได้รับการยอมรับเรื่องการตอบสนองต่อคุณภาพโดยพัฒนาต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่ให้แปลกใหม่น่าสนใจและดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาใช้บริการ 3) ด้านความคิดสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์จะต่อยอดในสิ่งที่มีอยู่เดิมให้มีความน่าสนใจแปลกใหม่และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าจะต้องคำนึงถึงความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

4) สนับสนุนจากภาครัฐการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้นจะต้องมีแรงขับเคลื่อนในการบริหารจัดการการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในด้านคน วัสดุ เงินทุน และมีการพัฒนาทักษะที่จำเป็นอย่างชัดเจน

การอภิปรายผล

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้ประเทศไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวม และรายด้าน มีการส่งเสริมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว ให้อยู่ได้นานที่สุดและเสื่อมโทรมช้าที่สุด ตามหลักการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 5 ประการ คือ การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การบริหารจัดการการท่องเที่ยว ศักยภาพมัคคุเทศและบุคคล ปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว/ทรัพยากร และกิจกรรมการท่องเที่ยว สอดคล้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในตำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ของประชากรโชค ธูระนุติ และชนัด เผ่าพันธุ์ดี (2565: 42-43) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในตำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวมมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของพริมาดา บัวหลวง (2564: 59-61) วิจัยเรื่อง ปัจจัยความสามารถด้านนวัตกรรมตลาดของผู้นำแหล่งท่องเที่ยวชุมชน จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานขององค์กร ผลการวิจัยพบว่า ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยพฤติกรรมการสร้างสรรค นวัตกรรมของผู้นำชุมชนท่องเที่ยวในภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของสมรพรรณ เรื่องสวัสดิ์ และวิไลลักษณ์ รักบำรุง (2564: 16-18) วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการยอมรับต้นแบบนวัตกรรมการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ผลการวิจัยพบว่า ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยี และการยอมรับต้นแบบนวัตกรรมบริหารจัดการ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของนาวา มาสวนจิก และคณะ (2562: 121-126) วิจัยเรื่อง การจัดการนวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพอย่างยั่งยืนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการนวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการหาตลาดใหม่ (กิจการสามารถนำระบบสารสนเทศมาใช้ในการปฏิบัติงาน และการจัดเก็บข้อมูลทางด้านการตลาด และกิจการสามารถคิดค้นผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่อตอบสนองตลาดใหม่ และสามารถเสนอผลิตภัณฑ์ได้รวดเร็วก่อนคู่แข่งฯ) อยู่ในระดับมากสำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในภาพรวมอยู่ใน ระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น ทุกประเด็นมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ กิจการมีการสร้างจิตสำนึกร่วมกันของทุกภาคส่วนในด้านการรักษาสิ่งแวดล้อมสำหรับการท่องเที่ยว กิจการมีการจัดการท่องเที่ยวโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่จะส่งผลต่อภาพลักษณ์ของกิจการ และกิจการมีการจัดการท่องเที่ยวที่ไม่กระทบต่อสิ่งแวดล้อม กิจการมีส่วน

ช่วยสร้างอาชีพให้แก่คน ชุมชน ลดปัญหาการย้ายถิ่นฐานและการกระจายรายได้อยู่เสมอ กิจการส่งเสริมการจัดกิจกรรม ตลอดปีเป็นการเพิ่มยอดขายของธุรกิจ และกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ กิจการมีส่วนช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวที่จะทำให้เกิดการลงทุนในธุรกิจที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง

ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพสมรส ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของวรปภา อารีราษฎร์ และคณะ (2562: 39-146) ท้าวจัย เรื่อง รูปแบบการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลสร้างสรรค์ตามแนวทางการจัดการท่องเที่ยว 7ร เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์ลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวส่งผลต่ออัตราการส่งเสริมทางการตลาดผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ พบว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีผลต่ออัตราการส่งเสริมทางการตลาดผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของวันทิกา ทิรัญเทศ (2556: 86-89) ท้าวจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ แตกต่างกัน มีการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดนนทบุรี ไม่แตกต่างกัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ในภาพรวม ด้านเทคโนโลยี ด้านนวัตกรรม และด้านความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงให้เห็นว่า เทคโนโลยี นวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และการสนับสนุนจากภาครัฐ เป็นปัจจัยในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน เพื่อให้อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สามารถอนุรักษ์ทรัพยากรสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนและมีกระจายผลประโยชน์ให้แก่ ชุมชน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ สอดคล้องกับงานวิจัยของกาญจนาพร ไตรภพ (2563: 117-120) วิจัยเรื่อง การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า การท่องเที่ยวของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับปัจจัยในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยมีค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

ผลการจากสัมภาษณ์แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า 1) ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรให้มีการฝึกอบรมเด็กในชุมชนและชาวบ้าน ด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม ทำจิตอาสา และจองตั๋วผ่านทางเพจ Facebook ผ่านทางเจ้าหน้าที่อุทยานได้ รวมทั้งควรมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ เพราะไม่มีห้องน้ำให้นักท่องเที่ยวใช้บริการ นักท่องเที่ยวต้องไปใช้ห้องน้ำที่สำนักงานใหญ่ของอุทยาน ควรมีการพัฒนาถนนให้กว้าง เพราะว่าถนนแคบทำให้รถวิ่งตกข้างทางบ่อย ควรมีสถานที่อำนวยความสะดวกครบครัน เพื่อพร้อมต้อนรับนักท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวสนใจกลับมาเที่ยวใหม่ ควรมีบริการรถขนส่งสาธารณะมากขึ้น เช่น จ้างคนในชุมชนมา เพื่อให้เกิดการจ้างงานในชุมชนมากขึ้นด้วย และควรมีหน่วยรัฐบาลเข้ามาจัดงานริมทะเล เพื่อให้เด็กในชุมชนมีรายได้ 2) ด้านบริหารจัดการการท่องเที่ยว ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรให้มีการแจกจ่ายเงินแบบ QR Code เพราะนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ในยุคปัจจุบัน ไม่ค่อยพกเงินสด รวมทั้งควรมีการนำคนในชุมชนนำอาหารในท้องถิ่นมาขายกับนักท่องเที่ยว ควรคำนึงถึงการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ เป็นสิ่งดึงดูดใจ เช่น ความสมบูรณ์ของธรรมชาติและความหลากหลายของระบบนิเวศ และควรมีเว็บไซต์ของชุมชน เพื่อลงโพสต์ร้านอาหารหรือสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยวเห็น และตามเพจมาท่องเที่ยวมากขึ้น 3) ด้านศักยภาพบุคคลและบุคคล ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรมีมีคหุเทศก์นำเที่ยว มีเจ้าหน้าที่คอยดูแลนักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวจะมากับโค้ด และควรมีเจ้าหน้าที่ ที่พูดได้หลายภาษาและรู้จักกุยบุรีเป็นอย่างดี เพื่อที่สามารถให้ข้อมูลและความรู้แก่นักท่องเที่ยวได้อย่างครบถ้วน 4) ด้านปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว/ทรัพยากร ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงและการพัฒนาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานให้นักท่องเที่ยว ได้รับความสะดวกสบาย โดยเฉพาะห้องสุขา ควรมีเพียงพอต่อการให้บริการนักท่องเที่ยว รวมทั้งควรรักษาสิ่งแวดล้อม ในมุมมองของเจ้าของร้านขายอาหารแก่นักท่องเที่ยว ยังเห็นว่านักท่องเที่ยวมีการทิ้งขยะลงแม่น้ำอยู่ ทำแม่น้ำสกปรกและเป็นมลพิษกับสัตว์น้ำ ควรให้เจ้าหน้าที่ให้ความสำคัญกับการทิ้งขยะลงแม่น้ำมากยิ่งขึ้น และนำทรัพยากรท่องเที่ยวตามธรรมชาติหลากหลายมาใช้ในการท่องเที่ยว เช่น ถ้ำต่าง ๆ พัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวสร้างรายได้ ให้คนในชุมชน 5) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรมีพนักงานเจ้าหน้าที่ คอยดูแลนักท่องเที่ยวมากขึ้น เพราะเจ้าหน้าที่มีจำนวนไม่เพียงพอ รวมทั้งควรมีการส่งเสริมและพัฒนามาตรฐานการให้บริการอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว และควรมีกิจกรรมท่องเที่ยวทางน้ำ เช่น surfboard, banana boat, เจ็ตสกี เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับงานวิจัยของธรรมจักร เล็กบรรจง (2562: 111-112) วิจัยเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวแบบ Slow Tourism โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน เกาะสุกร จังหวัดตรัง ผลการวิจัยพบว่า (1) ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวแบบ Slow Tourism ของชุมชนเกาะสุกร ในภาพรวม

อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง (2) การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวแบบ Slow Tourism ของชุมชนเกาะสุกร ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมด้านผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานและปฏิบัติงาน ตามลำดับ ส่วนที่เหลือมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง (3) ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวแบบ Slow Tourism ของชุมชนเกาะสุกร จังหวัดตรัง พบว่า ปัจจัยด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ด้านนโยบายของหน่วยงานภาครัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องและด้านภาวะผู้นำชุมชน ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวแบบ Slow Tourism ของชุมชนเกาะสุกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 (4) รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยว สรุปได้ดังนี้ (4.1) ทรัพยากรการท่องเที่ยวของชุมชน (4.2) องค์กรชุมชนและการมีส่วนร่วม (4.3) การจัดการแหล่งท่องเที่ยว และ (4.4) กระบวนการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ การศึกษาดูงาน และจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นำไปสู่การร่วมกันสร้างสรรค์โปรแกรมนำเที่ยวแบบ Slow Tourism และเกิดการรวมกลุ่มการท่องเที่ยวในชุมชนขึ้น โดยมีการแบ่งการบริหารจัดการเป็นฝ่ายต้อนรับและมัคคุเทศก์ฝ่ายการจัดการที่พักและการให้บริการ ฝ่ายอาหารเครื่องดื่มและสินค้าของที่ระลึกฝ่ายประชาสัมพันธ์และการตลาด ฝ่ายการจัดการแสดงและยานพาหนะ และเกิดรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวแบบ Slow Tourism อย่างมีส่วนร่วมของชุมชนเกาะสุกร (5) ผลการประเมินรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวแบบ Slow Tourism พบว่า มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้พัฒนาการจัดการท่องเที่ยวของชุมชนในทุกองค์ประกอบ โดยมีแนวทางการพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ การส่งเสริมการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบ Slow Tourism ที่หลากหลายควบคู่กับการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวของชุมชนให้มีประสิทธิภาพและสามารถขับเคลื่อนการท่องเที่ยวแบบ Slow Tourism ของชุมชนเกาะสุกรได้อย่างยั่งยืน และยิ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนิตยา บุตรอยู่ (2557: 67-75) วิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการวิจัยพบว่า (1) จุดแข็งที่สำคัญของอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ คือ ทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีศักยภาพ ค่าครองชีพต่ำ มีสิ่งอำนวยความสะดวกและที่พักครบครัน จุดอ่อนที่สำคัญคือ เส้นทางเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวการตลาด และประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว โอกาสที่สำคัญคือ การเปิดจุดผ่อนปรนพิเศษทางการค้าไทย-พม่าที่ด่านสิงขร และอุปสรรคที่สำคัญ คือ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยวขาดความรู้ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (2) แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ กลยุทธ์การพัฒนาเชิงรุก ได้แก่ การวางแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีเอกลักษณ์โดดเด่น การเตรียมความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นจากการเปิดจุดผ่อนปรนทางการค้าด่านสิงขร สร้างเครือข่ายระหว่างผู้ประกอบการ ในการพัฒนาแพ็คเกจเสนอนักท่องเที่ยว กลยุทธ์การพัฒนาเชิงป้องกัน

ได้แก่ พัฒนาเครือข่ายการดำเนินงานระหว่างหน่วยงานในจังหวัด ถ่ายทอดการจัดการความรู้ด้านการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยได้ข้อค้นพบจากการวิจัยนำมาสู่การวิเคราะห์เพื่อสร้างข้อเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้บุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ทุกคนเข้ารับการฝึกอบรมและสัมมนาเกี่ยวกับทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและนโยบายไทยแลนด์ 4.0 แล้วสามารถนำมาส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้อย่างมีประสิทธิภาพและได้ประสิทธิผล

1.2 อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ร่วมมือกันสร้างเครือข่ายการส่งเสริมการท่องเที่ยวร่วมกัน เพื่ออำเภอกุยบุรี มีการส่งเสริมการท่องเที่ยว ให้เป็นไปตามแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ได้อย่างประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

2. ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติ

2.1 ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในภาพรวมและรายข้อ มีการส่งเสริมอยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับ ดังนี้ หน่วยงานภาครัฐในกุยบุรี มีแหล่งเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและวัฒนธรรมการท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ หน่วยงานภาครัฐในกุยบุรี มีการสร้างความรู้ความเข้าใจและจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวให้กับผู้เกี่ยวข้อง หน่วยงานภาครัฐในกุยบุรี มีการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม หน่วยงานภาครัฐในกุยบุรี มีการพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงกับประชาคมโลก และหน่วยงานภาครัฐในกุยบุรี มีการสนับสนุนให้ชุมชนท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการพัฒนาท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน ดังนั้น อำเภอกุยบุรีควรมีหน่วยงานภาครัฐในกุยบุรี มีการพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงกับประชาคมโลก และควรมีการสนับสนุนให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน

2.2 ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ในภาพรวมและรายข้อ มีการส่งเสริมอยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับ ดังนี้ หน่วยงานภาครัฐในกุยบุรี มีการสร้างคุณค่า การท่องเที่ยวให้มีคุณค่าสูง แต่ผลกระทบทางลบต่ำ หน่วยงานภาครัฐในกุยบุรี มีการสนับสนุนชุมชนท้องถิ่นให้เกิดการผลิตด้านอื่น ๆ และมีการนำ

ทรัพยากรของชุมชนท้องถิ่น มาใช้ให้เกิดประโยชน์มากขึ้น หน่วยงานภาครัฐในกยบุรี มีการเปิดโอกาสให้เกิดการทำงานภายในชุมชนทั้งทางตรงและทางอ้อม หน่วยงานภาครัฐในกยบุรี มีการนำวิถีชีวิตขนบธรรมเนียมและประเพณีของสังคมไทยมาใช้เป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวมากขึ้น และหน่วยงานภาครัฐในกยบุรี มีการมุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสสัมผัสกับวิถีชีวิตที่แท้จริง และเอกลักษณ์ที่มีความแตกต่างกันไปของแต่ละท้องถิ่น ดังนั้น อำเภอกยบุรีควรมีหน่วยงานภาครัฐในกยบุรี มีการนำวิถีชีวิตขนบธรรมเนียมและประเพณีของสังคมไทยมาใช้เป็นสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวมากขึ้น และควรมีการมุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสสัมผัสกับวิถีชีวิตที่แท้จริงและเอกลักษณ์ที่มีความแตกต่างกันไปของแต่ละท้องถิ่น

2.3 ด้านศักยภาพมัคคุเทศก์และบุคคล ในภาพรวมและรายข้อ มีการส่งเสริมอยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับ ดังนี้ มัคคุเทศก์เป็นผู้ควบคุม ผู้นำทาง ผู้จัดการขณะเดินทางและเป็นนักสังคม ซึ่งสามารถสร้างสีสัน ความมีชีวิตชีวา ความมีศีลธรรม ความตลกขบขัน มัคคุเทศก์เป็นตัวแทนของประเทศไทยหรือทูตวัฒนธรรมที่สามารถสร้างภาพลักษณ์แก่ประเทศ มัคคุเทศก์มีเอกลักษณ์นิสัย การพูด ความรู้และทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศอย่างเหมาะสมทั้งการพูดและการฟัง และมัคคุเทศก์เป็นพนักงานต้อนรับในส่วนร่วมสำคัญในการสร้างสรรค์การบริการและนำเสนอการบริการแก่นักท่องเที่ยว ดังนั้น อำเภอกยบุรีควรมีมัคคุเทศก์มีเอกลักษณ์นิสัย การพูด ความรู้และทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศอย่างเหมาะสม ทั้งการพูดและการฟัง และควรต้อนรับในส่วนร่วมสำคัญในการสร้างสรรค์การบริการและนำเสนอการบริการแก่นักท่องเที่ยว

2.4 ด้านปัจจัยพื้นฐานการท่องเที่ยว/ทรัพยากร ในภาพรวมและรายข้อ มีการส่งเสริมอยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับดังนี้ นักท่องเที่ยว คือ บุคคลที่มีความสำคัญและมีบทบาททางการท่องเที่ยวมากที่สุด ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสาร สิ่งอำนวยความสะดวกหรือโครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยว เป็นองค์ประกอบสำคัญในการสนับสนุนให้การท่องเที่ยวสามารถดำเนินไปได้ด้วยดี ทรัพยากรการท่องเที่ยว เป็นสินค้าทางการท่องเที่ยวและเป็นจุดมุ่งหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในยุคปัจจุบัน สถานที่ท่องเที่ยวควรมีจำนวนที่เพียงพอ มีความหลากหลายด้านราคาและการบริการ เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้เลือกตามความต้องการ การคมนาคมขนส่งเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้เกิดกิจกรรมการท่องเที่ยวกิจกรรมนันทนาการและการเดินทางท่องเที่ยวไปได้อย่างกว้างขวาง ดังนั้น อำเภอกยบุรีควรมีจำนวนที่เพียงพอ มีความหลากหลายด้านราคาและการบริการ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เลือกตามความต้องการ

2.5 ด้านกิจกรรมบริการท่องเที่ยว ในภาพรวม มีการส่งเสริมอยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับ ดังนี้ ธุรกิจบริการท่องเที่ยวในกยบุรี มีการให้ความสำคัญกับการสร้างมูลค่าให้กับลูกค้า ด้วยการพัฒนาความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ธุรกิจบริการท่องเที่ยวภาคบริการ มีการส่งเสริมธุรกิจบริการ ให้เป็นไปอย่างมีทิศทาง เป็นระบบและสามารถใช้ศักยภาพของจุดเด่นที่มีอยู่ได้อย่างเต็มศักยภาพ ธุรกิจที่พักในกยบุรี ปัจจุบันเน้นให้ความสำคัญต่อบรรยากาศสภาพแวดล้อมและสถานที่ท่องเที่ยว ธุรกิจการท่องเที่ยว

ในกยบุรี มีการคำนึงถึง บรรยากาศ สภาพแวดล้อม และรูปแบบของร้านที่จะดึงดูด ชวนให้คนเข้ามาถ่ายรูป และเชิญชวนให้เพื่อน ๆ มาเที่ยวต่อ และธุรกิจบริการท่องเที่ยวในกยบุรี มีการใช้ความคิดสร้างสรรค์และการนำวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่ามาสร้างมูลค่าเพิ่ม สามารถพัฒนาสู่การเป็นธุรกิจบริการที่มีมูลค่าสูง ดังนั้น อำเภอกยบุรีควรมีการใช้ความคิดสร้างสรรค์และการนำวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่ามาสร้างมูลค่าเพิ่ม สามารถพัฒนาสู่การเป็นธุรกิจบริการที่มีมูลค่าสูง

3. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

3.1 ควรวิจัยแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของจังหวัดใกล้เคียง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและสามารถนำมาประยุกต์ในแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 อำเภอกยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3.2 ควรมีการศึกษาถึงสภาพปัญหาและวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค (SWOT) ของทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนภายใต้การประยุกต์ใช้นโยบายไทยแลนด์ 4.0 อำเภอกยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อให้ได้กลยุทธ์ในการจัดการ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนพร ไตรภพ. (2563). การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วารสารรังสิตบัณฑิตศึกษาในกลุ่มธุรกิจและสังคมศาสตร์, 6(1): 110-127.
- ไทยรัฐ. (2559). ไชรทัส "ประเทศไทย 4.0" สร้างเศรษฐกิจใหม่ ก้าวข้ามกับดักรายได้ปานกลาง. สืบค้นเมื่อ มกราคม 30, 2567, จาก: <https://www.thairath.co.th/content/613903>.
- ธรรมจักร เล็กบรรจง. (2562). การจัดการการท่องเที่ยวแบบ Slow Tourism โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน เกาะสุกร จังหวัดตรัง. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ Veridian มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2562: 111- 112.
- ธีระ อินทรเรือง. (2550). การวางแผนพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- นัตยา บุตรอยู่. (2557). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นาวา มาสวนจิก และคณะ. (2562). การจัดการนวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพอย่างยั่งยืนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพฯ: เพรส แอนด์ ดีไซน์.

- ประสารโชค ฐะนติ และชนัด เผ่าพันธุ์ดี. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในตำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี. **วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี**, 12(1): 39-45.
- พริมาดา บัวหลวง. (2564). ปัจจัยความสามารถด้านนวัตกรรมตลาดของผู้นำแหล่งท่องเที่ยวชุมชน จังหวัดเพชรบูรณ์ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานขององค์กร. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม**, 15(1): 54-65.
- ยุทธการ ไวยอาภา และคณะ. (2566). การจัดการทรัพยากรท้องถิ่นด้วยนวัตกรรมการท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน. **วารสารวิชาการวิทยาลัยบริหารศาสตร์**, 6(4): 107-123.
- วรปภา อารีราษฎร์ และคณะ. (2362). รูปแบบการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัลสร้างสรรค์ตามแนวทางการจัดการท่องเที่ยว 7S เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม. **วารสารวิชาการการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรม**, 6(1): 137-146.
- วันทิกา หิรัญเทศ. (2556). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดนนทบุรี. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- สมรพรรณ เรืองสวัสดิ์ และวิไลลักษณ์ รักบำรุง. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการยอมรับต้นแบบนวัตกรรมการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ. **วารสารนวัตกรรมและการจัดการ**, 6(1): 7-21.
- องค์การการค้าโลก (WTO). (2561). **การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน**. สืบค้นเมื่อ มกราคม 30, 2567, จาก <https://sdgs.un.org/topics/sustainable-tourism>.
- Cochran, W.G. (1953). **Sampling techniques**. New York: John Wiley & Sons.